

Lorna Byrne

Engelen binnen handbereik

Hoe engelen en de zielen van onze geliefden ons helpen

Eerste druk 2017

Derde druk 2019

ISBN 978-90-225-8443-0

ISBN 978-94-023-0932-4 (e-book)

NUR 728

Oorspronkelijke titel: *Angels at My Fingertips*

Oorspronkelijke uitgever: Coronet, an imprint of
Hodder & Stoughton, Ltd, Londen

Vertaling: Cora Brouwer

Omslagontwerp: Sproud

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Lorna Byrne

© Nederlandstalige uitgave 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik draag dit boek op aan iedereen die helpt liefde
en vrede in de wereld te verspreiden.

Inleiding

Nu ik dit opschrijf, is het al jaren geleden dat de engelen me vertelden dat ik een missie heb om mensen eraan te herinneren dat iedereen een beschermengel heeft en hun te vertellen over de spirituele werkelijkheid van hun leven.

Ik leer de hele tijd bij over engelen. Als kind is me niet alles in één keer verteld; er worden me dingen verteld als ik in staat ben ze te begrijpen en ik schrijf erover wanneer me wordt gezegd dat de wereld er klaar voor is ze te begrijpen.

Soms worden me dingen verteld die ik niet verder mag vertellen en soms mag ik dingen onthullen die ik daarvoor geheim moest houden. Het was me bijvoorbeeld lange tijd verboden om het over mijn eigen beschermengel te hebben.

Dit boek bevat veel van dit soort geheimen waarvan me nu is gezegd dat ik ze kan en moet onthullen.

Dit boek is een vervolg op *Engelen in mijn haar* en het is mijn levensverhaal. Er staan verhalen in over hoe ik mijn kinderen heb opgevoed, ontmoetingen met aartsengel Michaël, engel Elias, mijn vogel van liefde, perioden van groot geluk en verloren en hervonden liefdes.

In dit boek laat ik manieren zien waarop je dichter bij je beschermengel kunt komen. Mijn beschermengel heeft me dat als kind geleerd, zodat ik het aan jou kan doorgeven opdat je beter in spirituele verbinding met je eigen beschermengel kunt komen te staan.

Wanneer ik nu terugkijk op mijn leven, met de kennis die ik heb opgedaan sinds *Engelen in mijn haar*, begrijp ik veel beter wat er met me is gebeurd en waarom, net zoals ik veel beter begrijp wat er met ons allemaal en de wereld waarin we leven gebeurt. In mijn vorige boeken en tijdens mijn lezingen heb ik me geconcentreerd op de rol van engelen in ons leven. In dit nieuwe boek richt ik me ook op de rol van onze overleden dierbaren, zielen die ons vanuit de hemel kort mogen bezoeken, en ik heb het over hoe we ons met hen moeten verstaan. Ik heb het er ook over hoe we samen met de engelen tot God kunnen bidden en hoe die gebeden ons hele wezen transformeren.

Bovenal begrijp ik veel beter hoe de engelen ons zien, hoe ze van ons houden en wat ze voor ons kunnen doen en wat ze van ons willen: wat zij zien.

God en de engelen zijn overal om ons heen en ze kunnen ons op elk moment helpen; we hoeven het alleen maar te vragen en, uiteraard, te luisteren. Daarom noem ik dit boek *Engelen binnen handbereik*.

Het begin

Ik zat in mijn eigen wereldje en was een kleurplaat aan het kleuren en de potloden lagen overal over de vloer. Ik deed mijn best binnen de lijntjes te blijven, maar ik was er niet zo goed in, en soms raakte ik een beetje gefrustreerd. Ik was toen een jaar of vier.

Die dag verscheen er een enorme gouden hand, vol van licht, boven mijn handje. De aanraking van de hand van de engel vervulde me zo van liefde dat ik de kleurplaat bijna vergat. Ik richtte me op de hand van de engel boven de mijne en ik was betoverd door al het licht en de details. Zijn lange vingers waren zo perfect terwijl ze met de mijne meebewogen en het kleurpotlood in mijn hand aanstuurden. De vingertoppen van de engel straalden. De hele hand van de engel straalde zo helder dat het wel een toorts leek die de vloer waarop mijn kleurplaat en de potloden lagen liet oplichten.

Toen zei de engel tegen me: ‘Je moeder komt eraan.’

Mijn moeder kwam de kamer binnen, bleef even bij me staan en zei: ‘Wat een mooie kleurplaat.’ Ik lachte naar haar en

toen liep mijn moeder naar het raam en schoof de gordijnen verder open om meer licht binnen te laten. Ik sprak woordeloos tegen de engel, zoals ik wel vaker deed. Het was niet nodig om iets hardop te zeggen.

‘Mama ziet het licht niet dat je voor me gemaakt hebt. Ze weet niet dat ze voor mij de gordijnen niet open hoeft te doen.’

De engel zei: ‘Lorna, denk eraan dat je het geheim moet houden en niets mag zeggen.’

Ik zei: ‘Oké’.

Mijn moeder ging terug naar de keuken.

Het was meestal donker in onze kleine woonkamer. Overdag mochten we van onze moeder het licht niet aandoen. Als ik eraan terugdenk, besef ik dat mijn ouders maar weinig geld hadden. Ik was bijna klaar met kleuren toen Blackie, onze kat, de kamer in kwam en naast me ging zitten. De engel haalde zijn hand van de mijne en de hand bewoog in de richting van de kleurpotloden op de vloer. Hij wees met zijn vinger en bewoog de potloden zonder ze aan te raken. Ik moest lachen toen Blackie haar pootje uitstak en ging spelen. Ze ving een potlood tussen haar pootjes en rolde ermee op haar rug. Ze deed dit steeds opnieuw en probeerde het potlood tussen haar pootjes vast te houden terwijl ze zich omrolde.

Ik vroeg: ‘Kan Blackie het licht zien dat uit je hand komt?’

De engel zei: ‘Nee, Blackie kan het licht niet zien.’ De hand van de engel ging terug naar mijn kleurplaat op de vloer en de tekening lichtte op door het stralende licht dat van de hand van de engel kwam.

‘Klaar!’ zei ik blij.

Ik pakte de kleurplaat en keek er eens goed naar. De engel fluisterde in mijn oor: ‘Weet je, Lorna, je kunt zelf prima kleuren, zonder mijn hulp.’ Ik weet wel zeker dat hij dit zei omdat

ik als klein kind vond dat ik niet goed genoeg kon kleuren zonder de hulp van de engel.

‘Dank je wel, engel, dat je me helpt te leren kleuren,’ zei ik elke keer wanneer de engel zijn hand boven de mijne hield om me te helpen met mijn kleurplaat.

Ik heb elke dag van mijn leven, sinds ik heel klein was, engelverschijningen gezien. Ik kan me niet voorstellen hoe het leven zou zijn als ik de engelen niet zou zien of niet met ze zou praten. Voor mij is het normaal, maar ik weet dat het dat voor jou niet is.

Ik kan alleen maar tegen je zeggen dat je je twijfels alsjeblieft aan de kant moet schuiven en jezelf de kans moet geven te beseffen dat je niet alleen maar een mens bent. Je bent zo vreselijk veel meer. Je hebt een ziel. Je bent net zo goed een spiritueel wezen als een fysiek persoon. Denk daar eens eventjes over na. Als je ook maar een beetje sceptisch bent, zelfs als je cynisch bent, stel jezelf dan eens de vraag wat je te verliezen hebt als je je openstelt voor de mogelijkheid dat je een beschermengel hebt.

Op een koude winterdag vroeg ik mijn moeder of ik in de tuin mocht spelen. Mijn moeder zei dat het mocht, maar dat ik me warm moest aankleden. Dat beloofde ik, en ik rende naar de gang om mijn jas te pakken. Mijn moeder liep de gang in en zei: ‘Hier heb je een paar oude handschoenen. Dan blijven je vingers warm.’ Ik rende door de gang en bleef staan bij de deur van de werkplaats. Het was er erg donker. Ik moest mijn ogen altijd aan het donker laten wennen voor ik tussen alle rommel door naar de achterdeur kon komen. (We woonden toen nog in het huis in Old Kilmainham.)

Ons huis in Old Kilmainham leek wel een poppenhuis. We woonden er vanaf mijn geboorte tot het moment dat het dak

instortte toen ik ongeveer vijf jaar was. Ik kan me precieze leeftijden niet echt goed herinneren, dus ik weet het nooit honderd procent zeker. Maar goed, toen het dak was ingestort, verhuisden we naar Ballymun en trokken in bij mijn nicht Netty. Zij woonde alleen. Haar ouders waren overleden toen ze nog jong was. We hebben maar een paar jaar bij Netty gewoond en daarna verhuisden we naar een goedkoop huurhuis in Edensmore, Raheny, aan de noordkant van Dublin. Alle huizen zagen er daar hetzelfde uit. Mijn vader had op zijn werk een ongeluk gehad. Voor zover ik weet, gaven ze hem een leidinggevende functie in plaats van een financiële tegemoetkoming. Omdat mijn vader als manager meer verdiende, konden mijn ouders sparen. Ze kochten na een paar jaar een huis in Leixlip, een plaats buiten Dublin. Ik was toen een tiener. Tot mijn huwelijk met Joe heb ik daar gewoond. Wij kochten met een lening van de gemeente een huisje in Maynooth.

Ik liep over het tuinpad en klom op het glooiende deel achter in de tuin. Ik liep naar het muurtje en ging zitten spelen. Ik bouwde een huis met stokken en stenen, toen ik mijn naam hoorde roepen. Ik draaide me om en aartsengel Michaël stond op een meter van me af bij de deur van een schuurtje, ons buitentoilet. Ik lachte naar Michaël en zei hallo terwijl ik doorging met het oprapen van steentjes. Ik vroeg of hij me kwam helpen.

‘Nee, Lorna,’ zei hij, ‘ik kom gewoon met je praten.’ Ik stopte met het oprapen van de steentjes. Ik wilde net de paar die ik had opgeraapt op het muurtje leggen om ze te bewaren, toen er een enorme gouden hand vol licht boven de mijne verscheen. Aartsengel Michaël vroeg me: ‘Lorna, weet je wiens hand dat is?’

‘Ja, dat weet ik. Die is van de engel die altijd bij me is, zelfs

wanneer ik in mijn bed lig te slapen. Als ik mijn ogen heel eventjes opendoe, kan ik de armen van de engel om me heen zien. Het is mijn beschermengel. Dat weet je toch, Michaël? Iedereen heeft een beschermengel, dus ik heb er ook een.' Ik moest giechelen om Michaëls bulderende lach. 'Ik wachtte alleen tot jij het me zou vertellen,' ging ik verder. 'Ik maakte me een beetje zorgen. Ik durfde het je niet te vragen omdat ik bang was dat je zou zeggen dat ik geen beschermengel had zoals iedereen, maar nu ben ik blij.' Ik kon bij iedereen de beschermengel achter hem of haar zien staan. Aartsengel Michaël had me al eerder over beschermengelen verteld, maar hij had het nooit expliciet over de mijne gehad. Als kind dacht ik altijd: hoe zit het met de mijne? En wachtte tot aartsengel Michaël me zou verzekeren dat ik een eigen beschermengel had.

Op dat moment kwam de engel met de enorme gouden hand, die nog steeds boven de mijne was en mijn hand vasthield, voor me staan. Ik zei tegen de engel: 'Ik heb je nog nooit voor me zien staan.'

De engel zei: 'Dat heb ik vaak genoeg gedaan, Lorna, maar meestal als je sliep. Soms sta ik voor je als je aan het kleuren bent en je mijn hulp niet nodig hebt. Je ziet me gewoon niet staan.'

Beschermengelen komen af en toe achter iemand vandaan en gaan dan voor die persoon staan. Ofschoon je beschermengel achter je staat, omringt hij je eigenlijk tegelijkertijd. Het is moeilijk uit te leggen. Een beschermengel gaat voor iemand staan, vooral op moeilijke momenten, om die persoon te helpen contact met hem te leggen, om een oplossing voor de crisis te zien door het voelen van de aanwezigheid van de beschermengel en die hoop te voelen.

Toen vroeg aartsengel Michaël me: ‘Weet je nog wat ik je over je beschermengel vertelde?’

‘Volgens mij wel!’

‘Vertel me dan eens wat je nog weet, Lorna.’ Ik dacht even na en toen herinnerde ik het me weer. Ik realiseerde me dat ik tot dat moment alles was vergeten wat aartsengel Michaël me eerder over beschermengelen had verteld.

Ik zei tegen aartsengel Michael: ‘Ik zat op mijn bed, boven, toen je mijn kamer in liep. Je had een opengeslagen boek in je hand. Je las eruit en vertelde over mijn beschermengel. Je vertelde dat mijn beschermengel me nog geen seconde alleen zou laten, dat ik nooit alleen zou zijn en dat de engel van me hield. Dat lange woord, weet je, aartsengel Michaël? Ik kan het niet goed uitspreken.’

Aartsengel Michaël zei: ‘Onvoorwaardelijke liefde.’

‘Ja, dat is het.’

‘Zeg het hardop, Lorna.’ Dat deed ik ongeveer zes keer voor ik het goed uit kon spreken. Vanwege mijn dyslexie heeft het me mijn hele leven gekost om die zinsnede in één keer goed te zeggen, laat staan dat ik die begrijp!

Toen zei ik: ‘Onvoorwaardelijke liefde. Ik kan het altijd zeggen als jij het zegt, aartsengel Michaël. Wat heb je me verder nog verteld over mijn beschermengel?’

‘Jij bent de belangrijkste persoon op aarde voor je beschermengel,’ antwoordde hij. Ik lachte naar aartsengel Michaël in de veronderstelling dat ik nu alles weer wist, maar hij zei: ‘Er is toch nog iets anders, nietwaar?’ Ik keek naar mijn beschermengel, die glimlachend voor me stond en mijn hand vasthield. Ik stond eventjes na te denken. Ik probeerde me uit alle macht te herinneren of er nog iets anders was. Ik keek omhoog naar aartsengel Michaël en

het schoot me weer te binnen. Ik slaakte een opgewonden kreetje.

‘Ja, nu weet ik het weer, de poortwachter van mijn ziel!’ Ik stond daar maar naar mijn beschermengel te kijken. Ik vond hem mooier dan alle engelen die ik ooit had gezien. Het stralende licht dat van hem af kwam liet me zijn menselijke verschijningsvorm zien. Ik probeerde elk deel van hem te zien. Ik keek naar mijn beschermengel alsof mijn ogen een vergrootglas waren, want ik wilde niets missen. Ik wilde geen plekje missen.

Hij was gekleed in gouden gewaden die gedrapeerd waren tot op zijn tenen. Ik kon niet precies zien hoeveel gewaden hij droeg, maar elke plooï van de stof was perfect. Zijn kleding leek te ruïsen als in een zacht briesje.

Ik wilde naar voren stappen om hem te omhelzen, maar aartsengel Michaël zei: ‘Je kunt niet in je beschermengel stappen, Lorna, ook al ziet het er soms zo uit. Als dat gebeurt, slaat je beschermengel alleen maar een van zijn gewaden om je heen. Andersom kan niet. Jij kunt het niet zelf doen, Lorna. Dat kan alleen je beschermengel.’

‘Dat weet ik,’ zei ik spijtig, ‘ik wilde alleen dat het wel zou kunnen.’ Mijn beschermengel glimlachte naar me, maar hij zei niets. Ik vond hem reusachtig. Opeens gingen de vleugels van mijn beschermengel van elkaar en werden om me heen geslagen. Ze waren gemaakt van gouden veren van allerlei verschillende formaten en vormen. Ik kon elk onderdeel van elke veer zien, elk detail. Ze zagen er zo zacht uit. Sommige zagen eruit als veren die je bij vogels ziet, zoals de veren die we kennen en elke dag zien, maar andere bestonden uit cirkels, driehoeken, vierkanten, kruisen en nog veel meer.

Aartsengel Michaël riep mijn naam en tegelijkertijd trok

mijn beschermengel zijn vleugels heel voorzichtig terug. Hij opende zijn vleugels alsof ze een deur vormden. Ik keek omhoog en toen ik dat deed, raakte aartsengel Michaël een paar veren van mijn beschermengel met zijn vingertoppen aan. Ze lichtten op! Sommige veren in de vorm van een symbool begonnen rondjes te draaien en raakten me bijna aan. Ik kon een zacht briesje voelen. Toen haalde aartsengel Michaël zijn vinger weg en hielden ze op te draaien. Ik vroeg of ik ze mocht aanraken.

Mijn beschermengel antwoordde: ‘Nee.’ Maar toen hij zijn vleugels opende, liet hij een van de veren van zijn rechtervleugeltip mijn hand raken. Het voelde zo zacht, alsof er een golf van liefde door mijn lichaam spoelde. Tegelijkertijd liet mijn beschermengel mijn linkerhand los.

Aartsengel Michaël zei toen dat hij weg moest en hij verdween.

Ik draaide me naar mijn beschermengel toe. ‘Ik ben blij dat jij nergens naartoe moet.’

Hij fluisterde in mijn oor: ‘Ik ben altijd bij je, Lorna.’

Ik sloeg mijn hand voor mijn mond, deinsde achteruit en zei: ‘Ik ben aartsengel Michaël vergeten te vertellen dat ik niemand jouw naam mag noemen. Die moet geheim blijven.’ Mijn beschermengel lachte breeduit naar me, zei dat hij het wist en wees op de stenen waarmee ik aan het spelen was. Ik pakte de stenen van de tuinmuur en ging weer spelen. Ik bouwde een huisje van stokken en stenen.

Engelen zijn man noch vrouw. Het is alleen zo dat ze soms een mannelijke of vrouwelijke verschijningsvorm tonen, en soms geen van beide. Mijn beschermengel heeft altijd een mannelijke verschijningsvorm. Ik heb nooit iets gezegd over mijn eigen

beschermengel omdat ik dat niet mocht. Mijn hele leven lang bleef mijn beschermengel me eraan herinneren dat ik nooit over hem mocht spreken of zijn naam mocht vertellen, maar dat er een dag zou komen dat ik een klein beetje mocht vertellen. Ik zal nooit de naam van mijn beschermengel mogen geven of alles mogen vertellen. Toen mijn eerste boek *Engelen in mijn haar* werd gepubliceerd, werd ik er continu, niet alleen door mijn beschermengel maar door alle engelen, aan herinnerd dat ik nooit vragen over mijn beschermengel mocht beantwoorden.

Wanneer ik voor de radio werd geïnterviewd of op televisie kwam, of wanneer ik op een podium stond en een interviewer me vragen stelde over mijn eigen beschermengel, schrok ik daar echt van. Dan vroeg ik de engelen die aanwezig waren: ‘Wat moet ik zeggen?’

Dan fluisterde mijn eigen beschermengel in mijn oor: ‘Vertel de waarheid.’

Daarop haalde ik diep adem en zei gewoon: ‘Ik kan niet over mijn eigen beschermengel praten. Dat mag ik niet.’ Soms probeerde een interviewer een antwoord los te peuteren, maar ik moest nee zeggen, en soms vond ik dat gênant.

Mijn beschermengel

Op een warme zomerdag toen ik een jaar of twaalf was, ging ik met mijn vader en zijn beste vriend Arthur vissen. Het waren net broers. Volgens mij gingen mijn vader en Arthur naar elke viswedstrijd in het land.

Ik vond het heerlijk om met mijn vader te gaan vissen. Dat weekend vroeg hij me een vuurtje te maken op het stuk van de oever waar veel stenen lagen. Mijn vader had gezegd dat hij en Arthur in de poel een eindje verder stroomopwaarts gingen vissen en dat we daarna gingen lunchen. Ik zei oké en liep vrolijk naar de oever. Er was een soort inham en het lag er vol stenen van allerlei afmetingen. Sommige waren groot genoeg om op te zitten. Ik wist dat dit gedeelte bij hoogwater onder kwam te staan en deel van de rivier werd. Er waren veel engelen bij me. Ik vroeg hun: ‘Waar moet ik beginnen?’

Een van de engelen riep naar me en zei: ‘Ik denk dat dit een goede plek voor een vuurtje is, Lorna.’ Mijn vader had me geleerd hoe ik een kampvuur moest maken toen ik ongeveer vier jaar was. Ik hielp hem stenen te verzamelen. Ik was er toen niet zo goed in, omdat de stenen die ik verzamelde meestal

aan de kleine kant waren. Desalniettemin legde mijn vader ze toch aan de buitenkant van de steencirkel die hij voor het vuur had gemaakt en zei dan dat ik het goed had gedaan.

Vanaf die dag probeerde ik altijd voor mijn vader grotere stenen te pakken. Soms zeiden de engelen: ‘Nee, Lorna, die steen is te groot.’ Dan luisterde ik en raapte een kleiner exemplaar op.

Deze dag zette ik mijn tas op de grond en begon stenen te verzamelen om een cirkel te bouwen. Toen verzamelde ik wat stokken en andere stukken drijfhout uit bomen die bij hoogwater in de rivier zouden zijn gespoeld. Ik vond dat ik alles razendsnel gedaan had. Ik maakte de tas met de boterhammen open, pakte de ketel en liep naar de rivier. Een van de engelen zei: ‘Lorna, niet de rivier in met je schoenen aan.’

Ik draaide me om naar de engel en zei: ‘Natuurlijk niet! Ik trek mijn schoenen al uit.’ Daarna liep ik de rivier in tot het water bijna tot mijn knieën stond. Ik vulde de ketel met water en liep het water weer uit. Ik liet mijn schoenen en sokken uit. De stenen waren warm en de meeste waren glad en rond, zodat het lekker was om er met blote voeten overheen te lopen.

Ik zat op een van de stenen naar de rivier te kijken, genoot van de zon, luisterde naar de vogels en keek naar de engelen. Er was die dag een bijzondere engel bij. Hij deed alsof hij aan de oever van de rivier aan het vissen was en hij maakte me aan het lachen door te doen alsof hij een vis aan een onzichtbare hengel had. Een andere engel deed alsof hij een visnet vasthield, terwijl de eerste engel net deed of hij de vis binnenhaalde. Toen de andere engel die deed alsof hij een visnet had dat netje net onder de vis wilde houden, leek het alsof de engel met de hengel achteroverviel en bijna de hengel liet vallen. Ze

speelden dat hun onzichtbare vis was ontkomen. Het zag er zo grappig uit; ik kon niet ophouden met lachen.

Terwijl ik naar de grappen en grollen van de engelen met de vis keek, kwam er een prachtige gouden hand boven mijn hand. Mijn beschermengel zat naast me.

‘Vind je het een leuke dag, Lorna?’ vroeg mijn beschermengel.

‘Heel leuk,’ zei ik. ‘Ik hoop dat mijn vader en Arthur een paar vissen vangen!’

‘Dat zal vast wel lukken,’ zei mijn beschermengel.

‘Soms vangen ze geen vis en dan ben ik teleurgesteld.’

‘Doet je vader alsof hij teleurgesteld is als hij niets vangt?’

Ik keek naar mijn beschermengel, een beetje verbaasd over wat hij zei. ‘Nee. Mijn vader ziet er nooit verdrietig uit als hij geen vis gevangen heeft. Hij vindt het vissen heel leuk en geniet ervan om buiten te zijn. Volgens mij komen ze zo terug.’

‘Dat duurt nog wel even, Lorna. Ze zijn de tijd en de lunch vergeten.’

‘Ik begin trek te krijgen,’ zei ik. ‘Dus we hebben nog even tijd om te praten?’

Mijn beschermengel lachte naar me. ‘Ja, Lorna.’

Ik zei: ‘Er is iets wat ik altijd heb willen weten. Misschien geef je geen antwoord op mijn vraag, maar ik stel hem toch. Het is me als klein kind al opgevallen, en ik weet dat ik nog steeds klein ben, ik ben bijna dertien, maar ik heb nog nooit een engel een beschermengel aan zien raken of een beschermengel een andere beschermengel aan zien raken.’

‘Kijk eens om naar de rivier, Lorna.’ Dat deed ik en daar zag ik de twee engelen die me aan het lachen hadden gemaakt heel teder hun handen naar elkaar uitstrekken. Ze raakten met hun vingertoppen elkaars hand heel lichtjes aan. Terwijl

ik toekeek, lieten de engelen me plotseling hun vleugels zien. Ik voelde me heel bevoorrecht, zoals altijd. Het was zo'n verrassing toen deze twee engelen hun vleugels een klein stukje openvouwden, en voor een fractie van een seconde liet de ene engel in het voorbijgaan zijn vleugeltip de vleugels van de andere aanraken. Ik mocht dit in slow motion zien; ik weet niet hoe ik het anders moet omschrijven.

'Zie je wel, Lorna,' zei mijn beschermengel, 'engelen raken elkaar wel aan, maar alleen wanneer God het toestaat.'

'Maar hoe zit het dan met beschermengelen?' vroeg ik. Mijn beschermengel lachte naar me en zei dat mijn vader en Arthur op de terugweg waren, en dus stond ik op van de steen waarop ik zat en liep in de richting vanwaar ik wist dat mijn vader zou komen. Een paar seconden later zag ik ze en rende zwaaiend naar ze toe. Toen ik bij ze was, was het eerste wat ik vroeg: 'Hebben jullie iets gevangen?' Mijn vader haalde met een brede grijns op zijn gezicht een grote forel uit zijn vistas.

'Super!' zei ik.

Bij het kampvuur vertelde Arthur me dat ik het geweldig had gedaan. Het kostte maar een minuut om het vuur aan te maken en binnen de kortste keren was het water in de ketel aan de kook om thee mee te zetten. Ik vond het fijn om op de stenen te zitten, warme thee te drinken en boterhammen te eten met mijn vader en Arthur en alle engelen om ons heen. We visten de hele dag en gingen pas naar huis toen het donker begon te worden. Achter in de auto sprak ik woordeloos met mijn beschermengel. Ik wilde weten waarom ik nooit eerder een beschermengel een andere beschermengel had zien aanraken.

Mijn beschermengel fluisterde in mijn oor: 'Doe je ogen dicht en ga slapen terwijl je vader naar huis rijdt.'

Ik heb dit opgeschreven op de computer in de oude boerderij met engel Hosus naast me. Er waren ook nog wat andere engelen in de kamer. Het was een koude ochtend, maar de zon scheen door het raam naar binnen.

Engel Hosus vroeg: 'Waar denk je aan, Lorna? Waarom ben je opgehouden?'

'Hosus,' zei ik, 'ik denk over wanneer engelen elkaar aanraken. Dat heb ik maar weinig gezien, het is zo zeldzaam. Ik weet nog dat ik aartsengel Michaël vroeg om me uit te leggen waarom engelen elkaar niet aanraken zoals mensen dat doen. Weet je, engel Hosus, ik hou het even voor gezien en ga beneden een kop thee zetten.'

Ik liep weg van de computer en ging beneden theezetten. Toen ik weer de trap op liep, en kleine slokjes thee nam, hoorde ik mijn naam. Ik keek omhoog en daar stond aartsengel Michaël boven aan de trap.

'Goedemorgen, Lorna!' zei hij.

'Goedemorgen, Michaël!' Boven aan de trap zei ik: 'Ik ben blij dat je er bent. Er is iets waar ik met je over wil praten.'

Aartsengel Michaël zei: 'Dat hoorde ik en daarom ben ik hier.'

Ik liep naar de werkkamer en ging zitten. Ik nam nog een paar slokjes thee. De andere engelen die eerst in de kamer waren, waren weg. Alleen engel Hosus was er nog.

Ik zei tegen aartsengel Michaël: 'Lang geleden, toen ik nog klein was, had je een boek in je handen. Je las eruit en vertelde me over mijn beschermengel. Mijn beschermengel is er nooit aan toegekomen om me meer te vertellen over engelen die elkaar aanraken. Hoeveel mag ik mensen over engelen vertellen?'

Aartsengel Michaël schonk me een brede glimlach en stak

zijn hand naar me uit. Automatisch stak ik ook mijn hand uit, omdat mijn grootouders me hadden geleerd dat zoiets beleefd was. Ik werd vervuld van liefde en geluk. Aartsengel Michaëls hand omvatte die van mij. Mijn hand verdween in de zijne.

Hij zei: 'Engelen schudden elkaar niet de hand, Lorna.'

'Dat weet ik,' zei ik, 'maar waarom?'

'Omdat we door God geschapen schepselen zijn. We hebben het niet nodig, hebben er geen behoefte aan om elkaar aan te raken. Als een engel een andere engel aanraakt, is dat alleen omdat God het toestaat. Dat gebeurt op speciale momenten.'

'Ja, aartsengel Michaël, ik weet dat het zeldzaam is. Ik dacht er gewoon over na. Ik kan me herinneren dat ik, lang geleden, heb gezien dat een beschermengel echt een andere engel aanraakte. Mag ik daarover praten?' vroeg ik.

Aartsengel Michaël zei: 'Ja, Lorna, en ik zal je eraan helpen herinneren.'

Ik werkte voor mijn vader bij het Grosvenor-tankstation in Rathmines. Ik vroeg mijn vader of ik om twee uur vrij kon zijn. Ik pakte de bus naar het centrum van Dublin. Ik vind het altijd heel leuk om in de bus te zitten luisteren naar de kletsende mensen en al de engelen om hen heen te zien en hun beschermengelen, natuurlijk. Het is heel gewoon voor mij om engelen net zo duidelijk als mensen te zien.

Ik stapte bij de O'Connellbrug uit en liep O'Connell Street in. Ik was op weg naar Penneys in de buurt van Mary Street. Ik had wat geld gespaard en kon dus nieuwe kleren kopen. Ik was op zoek naar een rok en een blouse. Ik sloeg af naar Henry Street en liep tussen het winkelende publiek op weg naar mijn doel. Ik kwam bij Moore Street, waar een markt is met veel groente- en fruitkramen. Je kunt daar altijd de marktvrouwen

horen roepen: ‘Appels! Sinaasappels! Bananen! Wie maakt me los?’

Ik vond het altijd leuk om die straat in te kijken, omdat de engelen soms al de energie van de groente en het fruit in lichtballen door de straat laten stuiteren.

Op die dag was er een jonge vrouw die op de hoek fruit aan het kopen was. Ik stond stil, omdat ik zag dat haar beschermengel zijn hand uitstak. Zijn vingertoppen leken de hand van een engel die ernaast stond aan te raken.

‘Zag ik dat goed, aartsengel Michaël?’ vroeg ik. ‘Toen de beschermengel van de jonge vrouw zijn hand uitstak naar de andere engel leken hun vingertoppen elkaar lichtjes te raken, bijna alsof ze elkaar helemaal niet aanraakten.’

‘Ja, Lorna,’ zei aartsengel Michaël. ‘Je zou bijna zeggen dat ze elkaar helemaal niet aanraakten, maar dat deden ze wel. Het is amper een aanraking. Geen enkele engel hoeft een andere engel aan te raken. Engelen hoeven elkaar niet te omhelzen.’

‘Aartsengel Michaël, raken aartsengelen elkaar wel eens aan?’

‘Alleen als God dat nodig vindt, dan alleen. Ik hoef geen andere aartsengel of engel aan te raken. Maar God staat ons toe menselijke wezens aan te raken: mannen, vrouwen en kinderen. Zoals je weet, Lorna, is het geen volledige aanraking.’

‘Ja,’ zei ik. ‘Toen ik nog klein was, legde mijn beschermengel zijn hand op de mijne. Het was het licht van de hand van mijn beschermengel dat me aanraakte. De hand zelf niet.’

Aartsengel Michaël zei: ‘Ja, dat klopt, Lorna.’

Ik zei: ‘Zelfs toen je me de hand schudde, ofschoon mijn hand in de jouwe verdween, raakten onze handen elkaar niet. Alleen het licht van jouw hand omhulde de mijne. Die warmte, die liefde van jou, liet me de vorm van je hand en je vingers